

ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΑΝΤΡΑΣ

(Ανέκδοτον)

ΙΝΕ μιά φυλοθάλασσα που άνταριχιάει στο πέλασμα τής ανοιξιάτικης αύρας. Είνε ένα θύοφορ, καλοδουλεμένο χτήμα από σταφιδοκλήματα, μυστά-νι στη μέση, και γύρω-γύρω, στις άκρες, κιδωνίες και ροδιές... Είνε ένα σπατά κεραυδοσκέπαστο, σε μιά γωνιά, πλάι στην καγκέλαστα τής μάντρας, μ' ένα μαγκανοπήγαδο και στέβανα... Κι' είνε ένα ποτάμι, μιά κατεβασιά, που περνάει έφριξα στο χτήμα και γλύφει τόν όχο, τά καλούπια. 'Όμως τόν περυσμένο χειμώνα, που τó ποτάμι φουόκοσε και κατέβηκε μουγχοφώντας, πη' ένα κομμάτι από τή μάντρα, ως τριάντα όργινές, κι' ή μεριά κείνη μένει άκόμα ξεφραγιά.

— 'Ο Βασίλης είνε τó γυναικα τόν : — Λέσσυλα, νά μήν άπαρτήρισκες έτσι τή φραγιά... Τό καλόκαιρι, σά γουμάση ή σταφίδα, δά μάς μπορούδάρουνε μέσα ό περάτες και δά μάς σημάξουν τόν κορπό.

— Βάλε και τούς τσοπαναριόους, τούς Νταλιμαναριόους (πρό-στυσε ή Τελέσυλλα δείχνοντας πέρα, στη γουμάη που γυλάξαν οι δέγγες του σιδερόδρομου, πλάι στη δημοσιά). Θά μπάζουν τή νύχτα τά ζωντανά τους, Βασίλη... Θά δής...

— Νά βάλομε άργάτες, νά βάλομε πλίθρες.

Και τ' άντρογόνο περατόσε μέσ' από τά στρατόνια, άναμεριάζοντας τής κληματοθεργες, ό άντρας άψηλός, τετραγόμος, μέ τό κεφάλι ξεσκούφο, μέ τήν τσάπα στόν όμο, πηγαίνοντας νά κόψη τό νερό που έρχόταν από τή στέβανα, και πλάγι τόν ή γυναικα, νευροκαμιάτη, σδέλτα, όλη έγνοια : Νά κοιτάξη τό χτήμα και τή φαμίλια. Τά παιδιά μικρούλια άκόμα, τρία κοντοσούβελα—τό μικρότερο στις φασκιές. Κι' έπειτα είνε τά σκαφιματα, τά θειαφιματα, τά ποτίσματα, κι' έπειτα οι κότες, τά κουνέλια, τό άλογο, που κοιτείται άνήμπορο από τό πόδι του στό παχνί, και τό βοιδάκι τους, ό Κίτσος.

— Τί τóδελες τώρα κι' αυτόνο, όλοήμενε. — Πουό ; — Νά, για τό βοιδάκι, λέω... για τόν Κίτσου... Τί τóδελες, λέω.

Τού ζακοφάνηξε τού Βασίλη — Λέσσυλα, νά μή μου τήνε ξανατής αύτοήνη την κουβέντα... Τί τóδελα!... Για ντερέσι τóδελα! Νά κάωο ζευγάρι... Τί μάς βλάφτει δώ που τούχομε ; Τί μάς θαράνει ; Νοταράκι τού Θεού τρώει, τριφυλλί βόσκει στη φραγιά άπόξω... Τού χρόνον, πρώτα ό Θεός, παίρνω κι' άλλο ένα και τελέβοιμε.

— 'Εχομε άλλες χρείες, Βασίλη, άλλες δουλειές, λέω... Και τό χρέγιτο τρέχει... Τί τóδελες και ξεδιάντριες, λέω!... έπέμνε ή γυναικα.

— Τό χινόπορο θά πουλήσομε τόν κορπό. Είνε και τά πελόνια.

— Κι' ά δέ ρθούνε οι έμποροί από τήν Πάτρα!... Θυμάσαι, λέω, τήν άλλη χρονιά, που μάς άπόμεινε ή σταφίδα στις κάσες και σκουλήκισσε ;

— Βοέ, τί έπαδες, γυναικα, σήμερα ; — Άναρε ό Βασίλης, Άγαπούσε, βέβαια, τή γυναικα του, κείνη δά τήν Τελέσυλλα, τήν κοκκινομάλλα, που τά μαλλιά τής ήτανε σάν τή νωμισμένο τό λινάρι, μιά δχι κι' έτσι! 'Όχι και νά τού πηγαίνη ζώντρα στη γνώμη... Τί θέλει νά μιλήη ή γυναικα ; 'Ο άντρας έχει τό κουμάντο.

— Άμε τώρα νά τό μάσης, τής είνε προσταχτικά, πότιστο και βάλο στο παχνί... Κι' άμε στο σπίτι, μαζέφου... θραδαίξαι.

Η γυναικα έφυγε, ύπάκουη.

Κι' αλήθεια, ό 'Ηλιος είχε γείρει πίσω από τά βουνά, κι' ή θραδινή γαλήνη κατέβαινε στόν απλόχορο Άργιτικό κάμπο, όλον άπέλια και γεννηματα.

Στό φόντο, που άσπριζε ή πλατιά δημοσιά, φειδοσερνάμενη άνήμεσα στις προανιάδες, διάβαινε πότε-πότε κανένα κάρο, ή κανένα καβαλλάρι, που πήγαινε ή έρχότανε από τή χώρα... 'Ο άροτός από τίς ρόδες, ή από τά πέταλα του άλόγου, έκορπε για λίγο τήν ησυχία, κι' ύστερα ξεανάπερτε ή άποστειμένη θουαμώρα...

Πέρα μεριά, κατά τή γχερμισμένη μάντρα, φάνηκε ένας όγκος μαυριδερός, που ξεόγανε άργά, ένα μουλοίκι από ανθρώπους και

ζωντανά... 'Ο Βασίλης, άκομπώνοντας τά χέρια στην τσάπα, έφριξε μιά γυλόρη μαπά τό καρβάνι που περνούσε και μουμιούρισε : — Οι τουρκογύρτοι... παστριά τσανάκια.

Κι' έπειτα, σκύβοντας, βάλθηκε νά κόψη τό νερό άπόνα αινάδα, τσοπιζοντας τό λαπομένο χόμα, άνακατωμένο με άργριάδες και τρουπαλάκια...

Μιά γλαοή συντάραξε τόν άέρα, ένας τάραχος σμιγός, από φωνές, τροκάνες, και γαγιόματα σπίνων. Φωνές τραχείες και βόδαρες, που άνακατείνταν πότε-πότε με κλημντοσιματα άλόγων... Και τό γύφτιο τό μουλοίκι προσάερασε ξεκακαρα, χάθηκε στο στρήνιο τής δημοσις, κρινώντας σύγγερα τό μουλό.

Σέ λίγο, στην καμπίνα σιατή, άκούστηκε μιά γυναικεια φωνή : — 'Ορέέ, Κίτσου! 'Οέ! 'Οέ! Κίτσου!

'Ο Βασίλης άνασηκώθηκε. 'ΕΤί έταθε ή Λέσυλλα και φωνάζει έτσι ; ά αναρωτήθηκε.

Μά ή φωνή τής γυναικας τόν γινάταν όλοένα και πιο κοντινή, δυνάμονε, κι' ό Βασίλης έπατάθηκε πτόσης ή φωνή τής έταυρε όλο και πιο άνήμπορον τόνο, όλο και πιο λαχταρωμένη άκουγε τήν Τελέσυλλα.

'Ο Βασίλης έβαλε τήν τσάπα στόν όμο και προχώρησε στό στρατόν. Τήν άπάντησε πλάι στη μεγάλη όχλαδιά. Η γυναικα ήτανε κλιωμή και γεροντοσίσε.

— Βασίλη, τού λέει, δέ φαίνεται τό βοιδάκι μας!... 'Εφαξα όλοθε, δέν τό βρισκό, δέν έρχεται!...

— Δέν έρχεται ; φώτσε ό άντρας και ψηλώνοντας ζαυγο τό κορμί, έφερε γύρα τόν κάμπο με τή ματιά, κι' έπιηξε τήν κορπή του δουρηή :

— 'Ορέέέέ, Κίτσου!... 'Οέ! 'Οέ!...

Μά δέν άκουσε παρά τόν άχο τής ίδιας του φωνής, και δέν έλθε στο μάζωρο παρά τή σκουρα φυλοθάλασσα και τούς πρώτους θραδινούς ίσοιους.

— Οι γύφτοι μάς τό κλέψανε! ούρλιασε ό Βασίλη. Οι άτιμοί!...

Και όγκως άλλη λέξη πέταξε χάμον τήν τσάπα κι' έφυγε τραχιάτος, κατά τό σπίτι.

Στό μεσοίκι κομώτανε τό μουρό, μέ τό δαγνίλα στο στόμα, παχουλό και ροδοκόκκινο. Τά δυό άλλα παιδιά παίζανε τό κότσι. 'Ο πατέρας, άνατρωμισμένος, ξεσφύμισσε τήν καρκαμπίνα, άναστήκωσε τούς λίκους, έβαλε καρφούλια. Τά μάτια του πετούσανε σάφες.

— Τί θά κάνης, Βασίλη!... Ποδ θά πάζ, λέω; μουμιούριζε ή γυναικα. 'Όχι, ή καρφερή ένώ που τό κακομελέτησα...

Μά ό Βασίλης, χωρίς νά τήν προσέξη, έφριξε τό νουφείη στόν όμο και γύηκε.

Πήγε στο σταθλό... 'Ατόκοντα ή γυναικα.

— Άει, Ντοσή!... Άει, καλέ μου!... σφύριξε ό Βασίλης κι' έλυσσε τ' άλογο.

— Ποδ θά πάζ, Βασίλη, λέω ; 'Ερποδω δέ μποράει... κοινοταίνε άκόμα τό μαυρο, έβλαψε ή γυναικα. Θά σ' άφήρη μεσοστρατί. Κάτσε στο σπίτι σου, Βασίλη, λέω... 'Όχι, ή κακομοίρα γώ, όχι, συφορά μου!...

— Πάγε, γυναικα! βοιδάσου! χούγιαξε ό άντρας, κι' άφήνοντας στο σταθλό τ' άνήμπορο τ' άλογο, όηκε άματωμισμένος.

Γοήγορα πήγε στο ύποστατικό τού γειτόνα τού, τού Σουκαλιή. Χτύπησε τήν πόρτα.

— Μιχάλη, τούτε, οι γύφτοι... περδανε από δάδθενες... (Μιέρδενε τά λόγια του, τά στρήνα του άνεδοκατέβαιναν)... Μέ κλέψανε, Μιχάλη! μου πήρανε τό ζωντανό μου!... Δόσμου τό άλογο σου νά τούς προστάξω!...

Μά ό γειτόνας όηκε μιά πρόσφαη για ν' άρνησθή, κι' ό Βασίλης έτοξεσε σε άλλο ύποστατικό, κι' από κει σ' άλλο, ως που τούδωσαν άλογο. Τούδωκε ή ήγη ή Καρκαμπίνα, που τότε νοστιμεύτανε άόλας μιά φορά, σάν ήταν άνήπατρος, και τóρα τόν έλε έτσι, άναμαλλιασμένο, και φοβήθηκε.

— Καλά, Βασίλη, πόρο, τού είνε.

— Φχαριστώ, Βαγγελιά!

Και πήδηξε σδέλτος σ' άλογο, τό βίτσισε, κι' έφυγε σάν άστρατή, με τήν καρκαμπίνα που άναπατάγανη και τού βαρούσε τή ράχη... Χότ! Χότ! και τρέχει ό Βασίλης στη δημοσιά, άφήνοντας πίσω του τό χτήμα, τό χωριό...

'Ορθια πάνω στο σκαμπί τής μάντρας ή Τελέσυλλα, κοιτάζε τόν άντρα τής νά φεύγη σάν καταραμένος, νά χάνεται στο βραδινό σέθαιο και τά μάτια τής βοήκωσαν.

— 'Ο Χριστός μαζί σου, Βασίλη, μουμιούρισε. Και στάθηκε κει πολλή ώρα, κοιτάζοντας τόν ίσομο του που μι-

'Ο κ. Στεφ. Δάφνης (Σκίτσου τού κ. Καστανάκη)

κρανε, μίχρανε όλοένα στο φόνο του 'Αργίτιου κάμπου.

"Αχ, Θεούλη μου, και τί πήγανε να κάνη; αναρωτιότανε η γυναίκα. Που θα τους πρόφτανε τους αποκορωμένους, τους κοιτιέλους;... Και θα του το δινανε το ζωντανό του πίσω; για θα τον βάσανε στα άματα, το νοικοκυή της, καταπώς εινε και από φυσικού του άφους, αφάθμους άνθρωπος; "Οχι, κακομοίρα γώ!...

Και τὰ μάτια της δέν παύανε να ψαγουλιέουν στο σκοτάδι, που άναμσα του δέν ξεκοφτανε παρά σαν δίχοι πηγυμένω τὰ δέντρα, οι κιάδες και τὸ γροφίσι του ποταμιού πέρα στις αδερφότερες... 'Αταναμά ήτανε στον κάμπο, ήνοιχα βαθεία που λήθθανε τον καινού της Τελείλλας. Κι' όλοένα εβριζαε πώς διού της ήσαν τὸ φταίξιμο.

Σίγουρα δικό της ήτανε, Παναγίτου μου, 'Αμαρτίες δ'αχ' ή δόλια. Γιατί νὰ κακολετήρη γιά τὸ βοιδάκι; Γιατί νὰ του τή του Βασίλη κείνα που τότε; Νά, που δέν είχε άποσώσει τὸ λόγο, κι' ὁ Κίτσος χάρηκε, άρατος γίνηκε!... Και νὰ τώρα που ὁ Βασίλης της έτρεχε άρματωμένως νὰ χτυπήη με τὸν κλέφτη, με τὸς άτόγγανους, πούχαν ένα σοφὸ σκεδαστὰ και σκελιά κι' άρκοιδες και —βοϊθα Παναγία μου! — τί θὰ γίνη τώρα;

Και τὸ μυαλό της Τελείλλας δουλενε, άλεθε όλοένα, σά μυαλό-θαρο, μέσα στη αγανά και στη νύχτα...

'Αποτραβήχτηκε μὰ στιγμή στο σπίτι, έβαλε στα παιδιά να φάνε και νὰ πλαγιάσουν. 'Υστερα, ξαναβήκε στην δεξάπορτα...

Βοητὸ άκούστρη από μακριά, γκοιπ—γκούπ, γκοιπ—γκούπ, και σὲ λίγο φάνηκαν διὸ φῶτα, που κροκουφούσαν, μεγάλωναν, ριζόντας τὸ σκοτάδι... 'Η Τελείλλα ήξερε: 'Ησαν τὸ τραίνο, που τέρασε σφυρίζοντας, γρήγορο, με τὸ ρυθμικὸ χτύπο της μηχανής του.

Και ὁ κάμπος ξανατέσε στην προτερηνή του νερά.

Τί νὰ κάνη; Που νὰ πάη; "Οχι, βέβαια, νὰ στέκετ' έτσι, άβουλη, άνεργη, και οί γόφροι νὰ σκοτώνουν τον άντρα της, να τὸ βάξουν τὰ έρτά καρδιά, όπως τὸς Χριστού!... Γρήγορα νὰ πρέξη, να τὸ δώσει βοϊθεία, με τὰ νύχια και με τὰ δόντια να τὸς ριχτή!

Κ' έτοι ξεσκωφωτή, όπως ήταν, αποφασιστική, χήθηκε στὰ χοράκια, όχι από τή δημοσιά, μὰ από κάποιο μονοτάτι, για νὰ προφτάσῃ τὸ γρήγορο. Τὰ τρώχια, οί αφάνες της φρενιόσαν τὰ πόδια, παρατατοίσε, σκόνταρε σὲ χατζάκια και στομύτρες... Τὸ μυαλό της είχε πάρει πὰ τον καιτιγορο του καιου, πήγανε κι' αυτό στὰ τυφλά. Κ' ή Τελείλλα έξοκίσε τὰ κρέμα του σκοταδιού με φωνές γεμάτες λαχτάρα:

— Βασίληρηρη!... Βασίληρηρη!... Που είσαι Βασίληρηρη... "Οχι, ή κακομοίρα γώ!...

Στὸ τέλος, δὲ μόρθεσε πὰ νὰ βαστάξη και σφισάστηκε στη οίκα μιάς ελιάς. 'Η ψυχή της είχε ληθεί και έξοκίσε σὲ τραβηχτὸ θρηνηλόμα κάτω από τὸ γέρινο τὸ δέντρο που βούτζε τώρα κι' αυτό στὸ φόνισμα της αίρας.

— "Οχι, Βασίλη, Βασίλη, στέναξε για μὰ φορὰ ακόμη ή γυναίκα. Τὸ μεσονύχτιο φεγγάρι που προβάει από την κορυφογραμμή, ήνε βοήθη και, άμνησχο, σοσιασμένη, δίχως άνταρα... Σὲ κάμωση άρα, στὸ φόνο της δημοσίας άκούστρη γοργές πατημασιές. 'Η Τελείλλα σπρώχθηκε, άκούμησε στον κορμὸ της ελιάς και περιμενε... Περιμενε λίγο ακόμη, κι' άξανα ή καρδιά της φλετούρισε σαν από καλό προαιάνημα.

— Βασίλη! έφώναξε ή γυναίκα.

Ναι, ήταν εκείνος. 'Ηταν ὁ άντρας της που ερχότανε καθάλλα στὸ άλογο, με την καρφαλίνα άνόχηρη στον δμο... 'Ερχότανε νικητής, σέρνοντας πίσω του δεμένο από τὸ σκελι του μοσκαράκι, τον Κίτσο, δεμένο από την άβρια της σέλας. Και τὸ μοσκαράκι ακολουθούσε αλαφρό, πηδηχτὸ, λές αφρωστημένο κι' αυτό που γλύτωσε από τὸ λεπίδι της γυροφάρας.

— Βασίλη!

Κι' άπλωσε τὰ χέρια της με κλάμα και γέλιο μαζί.

'Ο άντρας κράτησε τ' άλογο, πήδηξε κάτω.

— Έσύ 'σαι, Δεάλλα;

'Επεσε κι' αναφυλλητὰ στην άγκαλιά του, τον έπιασε από τή μέση. 'Ο Κίτσος την έξύνωσε και κείνος, ήνε ρουθινίλες και της έγλυψε τὰ χέρια με την πλατειά του γλώσσα, χλάτς, χλάτς...

— "Αχ, έσύ!..., του ειπε ή Τελείλλα χαιδούοντας τὸ κουτέλο του.

Και τὸ φεγγαρίσιο φῶς τὸς έτύλιγε με την άγκαλιά του...

— Έλα τώρα, πάμε γρήγορα σπίτι γιατὶ είμαι και βαρεμένος, ειπε ὁ Βασίλης άπότομα.

— Βαρεμένος;! μοιρομύρισε ή γυναίκα με κοιμηνη φωνή και πάνασε.

— Μοιροξίαν μὰ, καθώς τὸς τὸ πήρα κι' έφρευγα... Μὰ δέν εινε τίποτα... Ξέσκιουρα, θαρξῶ, δά στο μπράσο... Πάμε!

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΕΓΑΛΟΦΥ'Α ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

'Η τρέλλες τευ Ρισελιέ. 'Η φρενοβλάειας τευ άδελφου τευ. 'Εγινε... Θεός! Τὰ κρυτάλληνα... όπισθια της άδελφου τευ πανισχυρο καρδιάνη. 'Ο Ρισελιέ... έλογο που καλπάζει και κλωτσάει!... 'Ο Βάκων και ή εκλείψει της σελήνης. 'Ο Μαλεμπράνς και ή φωνή του Θεου. 'Η άπελόβιας τευ Καντιου. 'Ο Λούθηρος είχε τὸ διάβολο μέσα του!..., κτλ κτλ.

'Ο μέγας Γάλλος πολιτικός Ρισελιέ, άνηκε σὲ μὰ οικογένεια φρενοβλαδών. 'Ο μεγαλειτερος άδελφός του, ποπεινόνας πώς ήταν... άχρηστος στον κόσμο, έπεσε κάποτε σ' ένα ποτάμι για νὰ πνιγη. Σώθηκε όμως από κάποιον ψαρά και έγινε μετά καλό ιερέυ. 'Αλλά ξανατρελλάθηκε και έλεγε πώς είχε γίνει... Θεός!...

'Επίσης ή άδελφὸ του Ρισελιέ, που παντρεύτηκε τον μαρκήσιο της Βρεξ' Ουθρανό, ήταν φρενοβλαδής και νόμιζε ότι τὰ όπισθια της ήσαν... από κρύσταλλο. Γι' αυτό φοβόταν να καθήση, από φόβο μήπως άπάσαν και κρωτοίσε πάντα τὰ γόνα της με τὰ χέρια, πρὸς προφύλαξιν από κάθε επανίδνη σύγκρουσι.

'Αλλά κι' ὁ ίδιος ὁ Ρισελιέ έπαυσε από περιουδιους παροξισμούς. Κάθε φορὰ που κωριενόταν από τή μανία του, φαντάζοταν πώς είχε μεταμορφωθῆ σε... άλογο! Γι' αυτό έτρεχε γρηφ άτ' τὰ έπιπια, χλωινορίζοντας δυνατά και κλωτσώντας τους υπηρετες, οί όποιοι τον έπαιναν και τον ξάλλωναν με τὸ σταυρό του κρεβάτι, μέχρις ότου ιδρώσει και που περάσει ὁ παροξισμός.

'Ο ονομαστός 'Αγγλος φιλόσοφος Βάκων, έπεφερε λιποθύμιος βόαιες γνόταν εκλείψει σελήνης και δέν συνεχότανε παρά μετά την πάροδο του φυσικού αυτού φαινομένου.

'Ο φιλόσοφος Μαλεμπράνς, συγγραφέυς έξοχων συγγραμμάτων, ισχυριόταν στα σοβαρά, ότι άκουγε μέσα του τή... φωνή του Θεου!...

'Ο περιφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ὁ ονομαστός για τή σκοτεινότητα και τή στεφανόνητα των ιδεών του, στα τελευταία χρόνια της ζωής του ειχε... αποκοιτιάνει έντελώς, κατά τή μαρτυρία των γνωστών του.

'Ο Καρτίσιος, ὁ γνωστός φιλόσοφος και έφευγής, όταν άποφάσε ν' άποχωρήση από τον κόσμο και νὰ άπομονωθῆ στην έρημὸ, έλεγε ότι ακολουθούσε ένα... άόρατο πρσωπο, τὸ όποιο τον οδηγούσε.

'Ο μέγας μουσουργός Μπετόβεν, ήταν ύπερβολικά ενούσθητος, ευερέθιστος και εκκεντρικός. *Είμαι τόσο νευροπαθής, έλεγε, ώστε άρκει ή παραμικρή άφορη για νὰ με ριξη από τή μεγαλειτερη ευνυχια στη μεγα-

λειτερη δυστυχία.

'Ο Λούθηρος πάλι, ὁ μέγας θεολογικός μεταρρημιστής, άναφέρει ότι συχνά του παρουσιαζόταν δ... Διάβολος και τὸ κοινούσε πάνω άτ' τὸ κεφάλι του ένα σκοκονίη με καρδιά!... Κατόπιν μεταμορφονόταν σὲ μύγα και κρωιόταν άτ' τὸ λαμό του! Τέλος έφρόπωνε τή νύχτα στὸ κρεβάτι του και έποθετείτο άνάμεσα σ' αυτόν και... στη γυναίκα του! 'Επίσης ὁ Λούθηρος, θέλοντας νὰ ξεγηγήση πὸς βρίσκοντα συχνά άνθρωποι πεθανμένοι στα κρεβάτια τους, διετίειτο σοβαρά, ότι πήγανε ὁ Διάβολος και τὸς έπνιγε.

'Επίσης και ὁ αυτωαρχὸς της Πρωσίας Φρειδερίκος ὁ Μέγας, άνηκε σὲ μὰ οικογένεια ημπαραιφρόνων. 'Ο πατέρας του έπαυσε από φρενοβλαδεια, ήταν υπερβολικά μέθυσο και είχε επιχειρήσει επανειλημμένως νὰ άπαγορευθῆ, αλλά έμωδιόζταν άτ' τή βασίλισσα. Πολ-λές φορές καταλαμβανόταν από μανία χωρίς λόγο και κακοποιούσε σὲ άπάνταστο βαθμό τὰ παιδιά του. Μεταξὺ των άλλων, τὰ άνάγκασε νὰ τρώνε φραγητὰ ριπαριά και ήδη μέχρις έμπού, έπνιγε μέσα στὸ πλάτα τους, κτλ. κτλ. Μιά μέρα μάλιστα λίγο έλειψε νὰ διαπεράση με τὸ ξιφος τὸ γυό του Φρειδερίκο, τον μετέπειτα αυτοκράτορα.

'Ο άντρας σέρνοντας τ' άλογο από τὸ χαλινάρι, ή γυναίκα τὸ μοσκαράκι από τὸ σκελι, φτάσανε σπίτι. 'Η λουόρα έκαιγε ακόμη με τις τρεις φλόγες της, κι' οί ίσκιαι από τὰ γύφρα πρμάτα χορηπιδούσαν στους τοίχους, σά σὲ γιορτή. Τὰ παιδιά κοιμόταν, ὁ μικρός με τὸ δαχτυλάει στο στόμα.

'Ο άντρας έβγαλε τὸ ρούχο του, άνακοιμιτώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τὰ σκελιά άνοιχτά. 'Η γυναίκα πήρ' ένα σκουτέλι με νερό, ένα σφουγγάρι και βάλθηκε να τὸυ πλύνη τή λεβοκατιά.

— Δεβήνη μου έσύ!

Και τὸυ φίλησε τὰ δυνατά χέρια.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

